

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum oratio debeat esse diuturna? 14

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

Utrum oratio debeat esse diuturna?

451

AD quartumdecimum sic proceditur. Videtur, quod oratio non debeat esse diuturna. Dicitur enim Matth. 6. Orantes nolite multum loqui. Sed oportet multum loqui diu orantē: præsertim si oratio sit vocalis. Ergo non debet esse oratio diuturna.

4. d. 15. q. 2.
4. a. 2. q. 2. et 3. Et
Ro. 1. le

¶ 2. Præterea, Oratio est explicitiua desiderij. Sed desiderium tanto est sanctius, quanto magis ad unum restringitur, secundum illud Psal. 26. Vnam petij à Domino, hanc requiram. Ergo & oratio tanto est Deo acceptior, quanto est breuior.

5. co 4. le
1. Cor. 3. fin. et
Co 6. p. 1.
Et primę
The. 5. le.
2. co 2. fi.

¶ 3. Præterea, Illicitum videtur esse, quod homo transgrediatur terminos à Deo præfixos, præcipue in his quæ pertinent ad cultum diuinum: secundum illud Exod. 19. Contestare populū, ne forte velit transcendere propositos terminos ad videndum Dominum, & pereat ex eis plurima multitudo. Sed à Deo præfixus est nobis terminus orandi per institutionem orationis Dominicæ, vt patet Matth. 6. Ergo non licet ultra orationem protrahere.

SED contra, Videtur quod continuè sit orandum: quia Dominus dicit Luc. 18. Oportet semper orare & non deficere. Et primæ ad 1. thess. 5. Sine intermissione orate.

RESPONDEO dicendum, quod de oratione dupliciter loqui possumus. Vno modo secundum se ipsam: alio modo secundum causam suam. Causa autem orationis est desiderium charitatis, ex quo procedere debet oratio: quod quidem in nobis debet esse continuum vel actu vel virtute: manet enim virtus huius desiderij in omnibus quæ ex charitate facimus. Omnia autem debemus in gloriam Dei facere, vt dicitur 1. ad Corinth. 10. Et secundum hoc oratio debet esse continua. Vnde August. † dicit ad Probam, in ipsa fide, spe, & charitate continuato desiderio semper oramus. Sed ipsa oratio secundum se considerata non potest esse assidua, quia oportet

† Ep. 127.
cap. 9. in
prim. 10. 2

alijs

*Eod. loco
nunc pro
xime di-
cto.*

alijs operibus occupari. Sed sicut August. dicit † ibi-
dem; Idem per certa intervalla horarum & temporū
etiam verbis rogamus Deum, vt illis rerum signis nos
ipfos admoneamus, quantumcumque in hoc deside-
rio profecerimus, nobis ipsis innotescamus; & ad
hoc agendum nos ipsos acrius excitemus. Vniuscui-
usque autem rei quantitas debet esse proportionata
fini, sicut quantitas portionis sanitati: vnde & con-
ueniens est, vt oratio tantum duret, quantum est
vtile ad excitandum interioris desiderij feruorem.
Cum verò hanc mensuram excedit, ita quòd sine
tradio durare non possit, non est vterius oratio pro-
tendenda. Vnde August. * dicit ad Probam, Di-
cuntur fratres in Aegypto crebras quidem habere
orationes, sed eas tamen breuissimas, & rapim.
quodam modo iaculatas: ne illa vigilanter erecta,
quæ oranti plurimum necessaria est, per productio-
res moras euanescat, atque hebetetur intentio. Ac
per hoc etiam ipsi satis ostendunt hanc intentionem
sicut non esse obruendam, si perdurare non potest;
ita, si perdurauerit, non citò esse rumpendam. Et
sicut hoc est attendendum in oratione singulari per
comparationem ad intentionem orantis, ita etiam
in communi oratione per comparisonem ad populi
deuotionem.

*Epi. 121.
c. 10. cir-
ca med.
to. 2.*

*Epi. 121.
c. 10. so. 2* Ad primum ergo dicendum, quòd sicut August. *
dicit ad Probam, non est hoc orare in multiloquio,
si diutius oretur. Aliud est sermo multus, aliud diu-
turnus affectus. Nam & de ipso Domino scriptum
est, quòd pernoctauerit in orando, & quòd proli-
xius orauerit, vt nobis præberet exemplum. Et po-
stea subdit, Absit ab oratione multa locutio, sed
non desit multa precatio, si feruens perseverat in-
tentio. Nam multum loqui, est, in orando, rem-
necessariam superfluis agere verbis. Plerumque
autem hoc negotium plus gemitibus quàm sermoni-
bus agitur.

Ad secundum dicendum, quòd prolixitas oratio-
nis

nis non consistit in hoc quod multa petantur; sed in hoc quod affectus continetur ad vnum desiderandum.

Ad tertium dicendum, quod Dominus non instituit hanc orationem, ut his solis verbis uti debeamus in orando: sed quia ad hæc sola impetranda debet tendere nostræ orationis intentio, qualitercumque ea proferamus vel cogitemus.

Ad quartum dicendum, quod aliquis continuè orat, vel propter continuitatem desiderij, ut dictum est*: vel quia non intermittit quin temporibus statutis oret: vel propter effectum, siue in ipso orante, qui etiam post orationem remanet magis deuotus; siue etiam in alio: puta cum aliquis suis beneficijs prouocat alium ut pro se oret, etiam quando ipse ab orando cessat & quiescit.

ARTIC. XV.

Vtrum oratio sit meritoria?

Ad quintumdecimum sic proceditur. Videtur, quod oratio non sit meritoria. Omne enim meritum procedit à gratia. Sed oratio præcedit gratiam: quia etiam ipsa gratia per orationem impetratur, secundum illud Lucæ 11. Pater vester de celo dabit spiritum bonum petentibus se. Ergo oratio non est actus meritorius.

¶ 2 Præterea, Si oratio aliquid meretur, maximè videatur mereri illud, quod orando peritur. Sed hoc non semper meretur: quia multotiens etiam sanctorum orationes non exaudiuntur: sicut Paulus non est exauditus petens à se remoueri stimulum carnis. Ergo oratio non est actus meritorius.

¶ 3 Præterea, Oratio præcipuè fidei innititur, secundum illud Iacob. 1. Postulet autem, in fide nihil hæsitans. Fides autem non sufficit ad merendum, ut patet in his qui habent fidem informem. Ergo oratio non est actus meritorius.

SED contra est, quod super illud Psal. 34. Oratio mea

452
Sup a 7.
ad 2. 18
4. 2. 15. 9.
4. 2. 7. 9.
2. per 10.
9. 2. 6.
ad 3.